

Man van weinig woorden

Terwijl de Arubaanse zon boven de horizon uitklimt, wordt duidelijk hoeveel schade de tropische storm van afgelopen nacht heeft aangericht. Omdat veel straten onder water staan, kost het ons moeite om op tijd te zijn voor het dagelijkse ochtendrapport. Het is maandag en dat betekent dat alle röntgenfoto's van het afgelopen weekend worden besproken. Na ettelijke X-enkels, X-polsen en traumaseries verschijnt er een X-voet op de lichtbak die er slecht uitziet. Een dakloze man van achterin de vijftig. Al jaren diabetes, intraveneus drugsgebruiker en weinig trouw aan zijn therapie. Van dit kaliber zijn er helaas velen op Aruba. De röntgenfoto toont een gevorderde osteomyelitis, waarvoor inmiddels een voorvoetamputatie is uitgevoerd.

Diepe groeven

Tijdens mijn ronde hoef ik niet lang naar hem te zoeken. Hij ligt aan het raam met het beste uitzicht. Van hier kun je bij helder weer het noordelijke puntje van Venezuela zien. Het is een grauwe, slecht verzorgde man met een bonte verzameling aan littekens en diepe groeven in zijn gezicht. Eind vijftig? Ik had hem ouder geschat. Hij ligt gekromd in bed en staart naar buiten. 'Bo ta papia Hulandes?', vraag ik. Hij schudt zijn hoofd. Jammer, het was te proberen. Maar ook in mijn beste Papiamentu krijg ik weinig respons. Op vragen over pijn, dyspneu en comfort knikt of schudt hij louter met zijn hoofd. Zou hij me begrijpen? Kan hij überhaupt praten? Ik besluit zijn wond uit te pakken in de hoop daar iets zinnigs over te kunnen zeggen. Een rustig beeld gelukkig; geen tekenen van ontsteking. Met zijn slecht ingestelde diabetes ligt een trage wondgenezing echter in het verschiet; het zal een langdurige opname worden.

Verdwenen

Het wordt een dagelijks ritueel. Enkele vragen, ja of nee knikken, wond uitpakken. Geen woord, geen wanklank. Maar op een

ochtend is hij ineens verdwenen. Weggelopen, en niemand heeft hem zien gaan. De behandelend chirurg is buiten zinnen, maar we kunnen weinig doen. Zijn verblijfplaats is niet bekend.

Aan het eind van de middag komt de man toch weer de afdeling opgelopen. Op blote voeten, het verband nat en bevuild. Schuldbe-wust kijkt hij de verpleging aan.

Als ik enkele dagen later zijn wond voor de zoveelste keer uitpakte, kan ik een glimlach niet onderdrukken. Ondanks zijn avontuur in de ondergelopen straten van Oranjestad ziet de stomp er goed uit. Als het aan mij ligt, kan de patiënt binnen afzienbare tijd met ontslag. Nog voordat ik hem dit goede nieuws kan vertellen, onderbreekt hij me. 'Mag ik dan eindelijk naar huis, dokter?' Ik ben met stomheid geslagen. Hij kan dus toch praten! Sterker nog; hij spreekt Nederlands... Ik kijk hem zwijgend aan en knik van ja. *Ais*

Dennis Barten, coassistent UMC St Radboud Nijmegen, werkte vier maanden als senior coassistent SEH/Heelkunde in het Dr. Horacio E. Oduber Hospitaal in Oranjestad

